

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 34, 2018

Nummer 34, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1617](#) 14-09-2018

werknemster/Stichting Kolom

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:2408](#) 18-09-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:2311](#) 18-09-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:3842](#) 13-09-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:3754](#) 11-09-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:2286](#) 11-09-2018

werknemer/Goudse Schadeverzekeringen N.V.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:7969](#) 04-09-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:3709](#) 04-09-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:1372](#) 24-04-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:3796](#) 19-09-2017

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:11220](#) 19-09-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:8678](#) 14-09-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:4483](#) 12-09-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:4414](#) 12-09-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:3938](#) 12-09-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:3917](#) 11-09-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:3916](#) 11-09-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:3634](#) 11-09-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:10857](#) 29-08-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:11091](#) 27-07-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:7490](#) 13-07-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:5708](#) 08-06-2018

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2018:534](#) 12-09-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Gerechtshof Den Haag](#) 04-09-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Nabestaanden van 15-jarig slachtoffer van moord vorderen shockschadevergoeding en uitvaartkosten. Vergoeding uitvaartkosten, ondanks uitkering Schadefonds Geweldsmisdrijven op dit punt, toegewezen. Met betrekking tot shockschadevordering wordt een deskundige (psychiater) benoemd, teneinde vast te stellen of sprake is van geestelijk letsel als gevolg van de directe confrontatie met de ernstige gevolgen van de moord.

Deze zaak betreft een tussenuitspraak in een civiele zaak die de nabestaanden van een 15-jarig slachtoffer van moord hebben aangespannen tegen de dader. De zaak draait in essentie om de vraag of de ouders en de broer van het slachtoffer 'shockschade' hebben geleden. Vergoeding van 'shockschade' kan volgens vaste rechtspraak alleen onder strikte voorwaarden worden toegewezen. In deze zaak oordeelt de rechtbank dat de nabestaanden direct geconfronteerd zijn met de ernstige gevolgen van de moord op hun dochter en zus. De nabestaanden zijn na het overlijden geconfronteerd met gruwelijke en gedetailleerde informatie over de moord op hun dochter en zus. Na het onverwachte en op zichzelf schokkende bericht over haar dood, inhoudende dat zij naakt op straat was gevonden, zijn de nabestaanden de dagen erna geconfronteerd met nieuwe, indringende details over de manier waarop zij om het leven is gekomen en over de aard en ernst van de verwondingen aan haar lichaam. Details waaraan zij zich, als ouders en broer van het slachtoffer, niet hebben kunnen en hoeven onttrekken. Toen de nabestaanden haar konden zien, hetgeen vanwege forensisch onderzoek pas twee dagen later kon, hebben zij bovendien een deel van haar verwondingen zelf gezien, terwijl zij wisten dat de kleding en het meegebrachte sjaaltje de vele en ernstige steekwonden bedekten. De ontvangen informatie in combinatie met wat de nabestaanden wel en juist niet hebben gezien, maakt dat zij zich een duidelijk en specifiek beeld hebben kunnen vormen (en ook onvermijdelijk hebben gevormd) van de omstandigheden waaronder het slachtoffer om het leven is gebracht. Dat beeld is nadien, gedurende het strafproces, alleen maar versterkt. De rechtbank is tevens van oordeel dat de directe confrontatie bij de nabestaanden een hevige emotionele schok heeft veroorzaakt. De vervolgvraag die moet worden beantwoord is of bij de nabestaanden sprake is van geestelijk letsel als gevolg van de directe confrontatie met de

ernstige gevolgen van de moord. Dit moet in rechte kunnen worden vastgesteld, wat in het algemeen slechts het geval zal zijn als sprake is van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld. De rechtbank zal daarom een deskundige – een psychiater – benoemen om dit te onderzoeken. Gelet op de deskundigebenoeming blijft de omvang van de door eisers gestelde materiële en immateriële schade op dit onderdeel nu onbesproken. Wel geeft de rechtbank een oordeel over de aansprakelijkheid van gedaagde voor de gemaakte uitvaartkosten (artikel 6:108 lid 2 BW). De ontvangst van een uitkering van het Schadefonds laat het bestaan en de omvang van de schadevergoedingsverplichting van gedaagde tegenover eisers derhalve onverlet, aldus de rechtbank. Artikel 6 lid 4 Wet Schadefonds Geweldsmisdrijven leidt niet tot een andere conclusie. Nu echter vaststaat dat alleen de vader van het slachtoffer de gevorderde uitvaartkosten heeft gemaakt, zal deze vordering bij eindvonnis ten opzichte van de vader worden toegewezen en voor het overige worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 19-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:11220

Zaaknummer: C/09/535594 / HA ZA 17-715

Advocaten: L.J.G. Derks en M. de Reus

Wetsartikelen: 6:162 BW en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Geen sprake van geënceneerde aanrijding, anders dan Delta Lloyd heeft aangevoerd. Dat onvoldoende reden blijkt te bestaan voor verdenking van fraude, betekent niet dat sprake is van aantasting van eer en goede naam. De vordering van € 2.500 aan immateriële schadevergoeding uit hoofde van artikel 6:106 lid 1 sub b BW wordt afgewezen.

Er heeft een botsing tussen twee personenauto's plaatsgevonden op een kruispunt. Een Volkswagen (van appellante, bestuurd door haar echtgenoot) is tegen de rechterzijde van een Mercedes aangereden met een snelheid van 40-50 km per uur. Appellante heeft een personenautoverzekering afgesloten bij Delta Lloyd. Na onderzoek naar de schade aan de Mercedes is twijfel ontstaan over de gestelde toedracht, welke niet overeenkwam met het schadebeeld.

In eerste aanleg heeft appellante gevorderd dat Delta Lloyd wordt veroordeeld tot betaling van € 16.726,62, met rente en proceskosten. Zij heeft haar vordering gebaseerd op nakoming van de verzekeringsovereenkomst in verband met het verkeersongeval, en op een verplichting van Delta Lloyd tot betaling van immateriële schadevergoeding op grond van onrechtmatige daad (bestaande uit laster, smaad en belediging in verband met de door Delta Lloyd gestelde fraude). De kantonrechter heeft de vordering van appellante afgewezen. In hoger beroep vordert appellante dat haar vordering alsnog wordt toegewezen.

Delta Lloyd heeft een beroep gedaan op verval van dekking ingevolge artikel 18 van de polisvoorwaarden, omdat zij meent dat sprake is van fraude in de zin van artikel 25 van de polisvoorwaarden, respectievelijk van opzet tot misleiding van de verzekeraar in de zin van artikel 7:941 lid 5 BW. Zij stelt daartoe dat sprake is van een geënceneerde aanrijding. Het hof acht de getuigenverklaringen van de bestuurders echter voldoende duidelijk en consistent, ook gezien in samenhang met hun eerdere, ondertekende verklaringen. Dit alles wijst niet op een geënceneerde aanrijding. Daarbij is tevens van belang dat niet kan worden aangenomen dat de bestuurders elkaar kenden. De beschrijving van de toedracht van de botsing tussen de Mercedes en de Volkswagen op het aanrijdingsformulier en de gegeven toelichting op het

schadeaangifteformulier, wijken niet in beslissende mate af van de verklaringen van de bestuurders. Het enkele feit dat zij pas later over de vervolgaanrijding van de Mercedes tegen de lantaarnpaal hebben verklaard (naar aanleiding van nadere, daarop gerichte vragen), acht het hof niet doorslaggevend.

Verder vordert appellante een bedrag van € 2.500 aan immateriële schadevergoeding uit hoofde van artikel 6:106 lid 1 sub b BW. Deze vordering komt naar het oordeel van het hof niet voor vergoeding in aanmerking. Het hof leest in de processtukken en in de overgelegde correspondentie tussen partijen geen smaad(schrift), laster of belediging. Delta Lloyd heeft op basis van door haar verricht (objectief) feitenonderzoek de vordering om inhoudelijke redenen afgewezen. Dat die afwijzing uiteindelijk in rechte geen stand houdt en er alsnog onvoldoende reden blijkt te bestaan voor de verdenking van fraude als bedoeld in de polisvoorwaarden, betekent niet dat sprake is van aantasting van eer en goede naam. Delta Lloyd heeft appellante tevens niet geregistreerd in het externe verwijzingsregister.

Het hof vernietigt het gewezen vonnis en veroordeelt Delta Lloyd tot betaling aan appellante van een bedrag van € 10.288,65.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 18-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:2311

Zaaknummer: 200.208.351/02

Rechters: P.M. Verbeek, C.A. Joustra en G. Tangenberg

Advocaten: H. Carels en W.C.T. Weterings

Wetsartikelen: 7:941 lid 5 BW en 6:106 lid 1 sub b BW

RECHTSPRAAK

Geïntimeerde heeft Reaal misleid door het doen van een onware schadeopgave; recht op uitkering vervalst. Uit het verrichte technisch onderzoek blijkt dat de geclaimde schade niet kan zijn veroorzaakt op de wijze als vermeld in het schadeaangifteformulier en getuigenverklaringen spreken elkaar op belangrijke punten tegen. Reaal heeft recht op vergoeding van onderzoekskosten en was gerechtigd de verzekeringsovereenkomst op te zeggen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 18-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:2408

Zaaknummer: 200.214.512/01

Rechters: P.M. Verbeek, D.A. Schreuder en M.J. van der Ven

Advocaten: W.A.M. Rupert en L.J.G. Derks

Wetsartikelen: 7:941 lid 5 BW en 7:961 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting, afpersing, bedreiging en mishandeling. Toewijzing immateriële schadevergoeding ad € 10.000 aan slachtoffer. Aansluiting gezocht bij categorie 4 van de ‘Letsellijst Schadefonds Geweldsmisdrijven’ vanwege de ernst van de verkrachting, die immers gepaard ging met ernstige dreigingen en intimidatie op de achterbank van een rijdende auto, onder toezicht oog van twee andere personen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 14-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:8678

Zaaknummer: 03/659211-17

Rechters: C.M. Nollen, V.P. van Deventer en D.C.I. van Delft

Advocaten: M.F.E. Sprenkels en A.F.G. Pennino

Wetsartikelen: 242 Sr, 266 Sr, 267 Sr, 285 Sr, 300 Sr en 317 Sr

RECHTSPRAAK

werkneemster/Stichting Kolom

Werknemer heeft recht op gedeeltelijke transitievergoeding bij structureel substantiële vermindering van arbeidsduur (ten minste 20% urenverlies), ongeacht of sprake is van ontslag.

Feiten

(Cassatieberoep van AR 2017-0401). Werkneemster is in 1980 in dienst getreden van de stichting Kolom. De omvang van haar dienstbetrekking bedroeg 0,9894 gedeelte van een volledige betrekking. Op de arbeidsovereenkomst is van toepassing de cao Voortgezet Onderwijs (hierna: de cao). Werkneemster is sinds 15 november 2013 arbeidsongeschikt. Zij heeft op 19 augustus 2015 een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA) aangevraagd. Deze loongerelateerde uitkering is bij UWV-besluit van 12 oktober 2015 per 16 november 2015 aan werkneemster toegekend, onder vermelding van een arbeidsongeschiktheidspercentage van 43,83%. Kolom heeft op 15 oktober 2015, na 104 weken van arbeidsongeschiktheid wegens ziekte, aan werkneemster een brief geschreven waarin onder meer staat dat zij met ingang van 1 maart 2016 opnieuw wordt benoemd als leraar, maar dan voor 0,55 fte. Hiervoor heeft werkneemster een Akte van Ontslag en een Akte van Benoeming ontvangen. Werkneemster heeft verzocht Kolom te veroordelen tot betaling van een transitievergoeding van € 76.000 dan wel van een gedeeltelijke transitievergoeding van € 33.394,40 voor het gedeelte van het dienstverband (0,4394) waarvoor de arbeidsovereenkomst werd beëindigd. De kantonrechter heeft het verzoek tot toekenning van de gedeeltelijke transitievergoeding toegewezen. Het hof heeft de beschikking van de kantonrechter vernietigd en het verzoek van werkneemster tot toekenning van een transitievergoeding afgewezen.

Anders dan de kantonrechter heeft het hof geoordeeld dat het door Kolom aan werkneemster toesturen van een brief waarin een akte van ontslag en een akte van benoeming in het vooruitzicht zijn gesteld, niet is aan te merken als een (gedeeltelijke) opzegging in de zin van artikelen 7:673 en 7:681 BW. Tegen dit oordeel keert werkneemster zich in cassatie.

Oordeel

De Hoge Raad oordeelt als volgt.

Structureel substantiële urenvermindering leidt tot aanspraak transitievergoeding

Het oordeel van het hof komt erop neer dat partijen weliswaar volgens de door hen jegens elkaar afgelegde verklaringen de bestaande arbeidsovereenkomst hebben beëindigd en een nieuwe arbeidsovereenkomst zijn aangegaan, maar in feite slechts hebben bedoeld de bestaande arbeidsovereenkomst aan te passen aan, kort gezegd, de gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid van werkneemster. Dit oordeel heeft het hof gegrond op hetgeen partijen bij het afleggen van hun verklaringen blijkens de door het hof genoemde omstandigheden in feite voor ogen heeft gestaan. Op grond van dit oordeel is het hof tot de slotsom gekomen dat geen transitievergoeding is verschuldigd, nu op die vergoeding alleen aanspraak bestaat bij beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Voor zover de onderdelen betogen dat, nu de bestaande arbeidsovereenkomst als zodanig is opgezegd, deze door die opzegging tot een einde is gekomen en dat daarom op grond van artikel 7:673 lid 1, aanhef en onder a, BW een transitievergoeding is verschuldigd berekend over het loon dat werkneemster laatstelijk op grond van de bestaande arbeidsovereenkomst toekwam, falen zij. Het hof heeft immers geoordeeld dat de bestaande arbeidsovereenkomst in aangepaste vorm is voortgezet. Dit oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk of onvoldoende gemotiveerd. Voor zover de onderdelen echter strekken ten betoge dat in dit geval de voortzetting van de bestaande arbeidsovereenkomst in aangepaste vorm erop neerkomt dat de bestaande arbeidsovereenkomst in feite gedeeltelijk is beëindigd en dat daarom naar evenredigheid van de omvang van die beëindiging een transitievergoeding is verschuldigd, zijn zij gegrond. De wettelijke regeling van de arbeidsovereenkomst voorziet niet in gedeeltelijke beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Volgens het wettelijk stelsel wordt een arbeidsovereenkomst slechts in haar geheel opgezegd of ontbonden. Desalniettemin moet de mogelijkheid van gedeeltelijk ontslag met daaraan gekoppeld de aanspraak op een gedeeltelijke transitievergoeding wel worden aanvaard voor het bijzondere geval dat, door omstandigheden gedwongen, wordt overgegaan tot een substantiële en structurele vermindering van de arbeidstijd van de werknemer. Hierbij valt te denken aan het noodzakelijkerwijs gedeeltelijk vervallen van arbeidsplaatsen wegens bedrijfseconomische omstandigheden en aan blijvende gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid van de werknemer. Indien de aanspraak op een gedeeltelijke transitievergoeding in de hiervoor bedoelde gevallen niet zou worden aanvaard, zou de werknemer door een substantiële en structurele vermindering van de arbeidstijd een deel van de transitievergoeding mislopen waarop hij bij een algehele beëindiging van de arbeidsovereenkomst op dat moment aanspraak zou hebben. De werknemer zou bij een na die vermindering plaatsvindende, algehele beëindiging van de arbeidsovereenkomst immers een op aanmerkelijk lagere grondslag berekende

transitievergoeding ontvangen dan zonder die vermindering het geval zou zijn geweest. De omstandigheden die in de hiervoorbedoelde gevallen tot de vermindering van de arbeidstijd hebben geleid, dienen echter blijkens het wettelijk stelsel (met name art. 7:673 lid 1 en lid 7 BW) niet voor rekening van de werknemer te komen. Mede gelet daarop is geen rechtvaardiging te geven voor het mislopen door de werknemer van het bedoelde gedeelte van de transitievergoeding.

Aanpassing arbeidsomvang met 20%

Een substantiële en structurele vermindering van de arbeidsduur is derhalve in de hiervoorbedoelde gevallen een situatie waarvoor de transitievergoeding op haar plaats is. In die gevallen kan worden gesproken van een gedeeltelijke beëindiging van de arbeidsovereenkomst, ongeacht of in het gegeven geval de vermindering van de arbeidsduur heeft plaatsgevonden in de vorm van (1) een gedeeltelijke beëindiging, (2) een algeheel ontslag gevolgd door een nieuwe, aangepaste arbeidsovereenkomst dan wel (3) aanpassing van de arbeidsovereenkomst. Op grond van de gedeeltelijke beëindiging bestaat in de hier bedoelde gevallen aanspraak op gedeeltelijke transitievergoeding. Mede met het oog op de hanteerbaarheid van het vorenstaande wordt nog het volgende overwogen. Bij een substantiële vermindering van de arbeidstijd als hiervoorbedoeld, gaat het om een vermindering van de arbeidstijd met ten minste twintig procent; bij een structurele vermindering van de arbeidstijd om een vermindering die naar redelijke verwachting blijvend zal zijn. De gedeeltelijke transitievergoeding dient berekend te worden naar evenredigheid van de vermindering van de arbeidstijd en uitgaande van het loon waarop voorheen aanspraak bestond.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1617

Zaaknummer: 17/02712

Rechters: E.J. Numann, G. Snijders, H.M. Wattendorff, C.E. du Perron en C.H. Sieburgh

Advocaten: S.F. Sagel, R.A.A. Duk en J.P.M. van Zijl

Wetsartikelen: 7:673 BW

RECHTSPRAAK

Appellant is op staande voet ontslagen. Hieraan lag volgens het hof geen dringende reden ten grondslag. Appellant heeft recht op een billijke vergoeding uit hoofde van artikel 7:681 lid 1 sub a BW in verbinding met artikel 7:683 lid 3 BW. Het hof acht een bedrag van € 62.259,26 bruto, te vermeerderen met de wettelijke rente, billijk. Daarin is een vergoeding voor immateriële schade meegenomen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 13-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:3842

Zaaknummer: 200.238.010_01

Rechters: J.M.H. Schoenmakers, H.E. HAE Uniken Venema en A.J. van de Rakt

Advocaten: J. de Wit en B.D. Nollen

Wetsartikelen: 7:677 lid 1 BW en 7:678 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Veroorzaker van verkeersongeval is niet in bezit van rijbewijs. Regresvordering verzekeraar op veroorzaker en partner van veroorzaker, op wiens naam de auto stond ten tijde van het ongeval, toegewezen. Beroep van veroorzaker op medeschuld aan het ongeval aan de zijde van partner kan slechts een rol spelen in de rechtsverhouding tussen veroorzaker en partner, derhalve niet in die tussen veroorzaker en de benadeelde/verzekeraar.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 12-09-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2018:534

Zaaknummer: AUA201700403

Rechters: M.E.B. de Haseth

Advocaten: S.O.R.G. SOR'G Faarup, A.I.N. Fräser en E.A.Th. Kuster

RECHTSPRAAK

Gemeente is niet op grond van artikel 6:173, 6:174 of 6:162 BW aansprakelijk voor een ongeval met een publiek toegankelijk fitnessapparaat.

Eiser is van een door de gemeente in de buitenlucht geplaatst fitnessapparaat gevallen met als gevolg een hoge dwarslaesie. Eiser stelt de Gemeente 's-Hertogenbosch aansprakelijk voor het ongeval. Eiser beroept zich primair op artikel 6:173 BW, dan wel op artikel 6:174 BW. Subsidiair stelt eiser dat de Gemeente aansprakelijk is op grond van artikel 6:162 BW.

Eiser maakt de Gemeente concreet de verwijten dat er ten tijde van het ongeval geen gebruiksaanwijzing bij de sit-up aanwezig was en dat er geen algemene waarschuwing voor valgevaar bij de sit-up stond vermeld. De rechtbank concludeert ten aanzien van deze verwijten dat het in deze zaak niet-relevante omstandigheden betreffen die kunnen leiden tot het oordeel dat de sit-up gebrekkig is als bedoeld in artikel 6:173 of 6:174 BW. Ook is hierin geen aansprakelijkheid van de Gemeente c.s. op grond van artikel 6:162 BW gelegen.

Verder stelt eiser dat de sit-up op zichzelf gebrekkig is. Er hadden volgens hem aanvullende beschermende maatregelen aan de sit-up moeten worden getroffen. De sit-up zou volgens eiser moeten worden geconstrueerd zoals een dergelijk fitnessapparaat ook in alle sportcentra wordt gebruikt; dus met een gepolsterde steun in de knieën en een gepolsterde steun bij de voetwreef. Ook zouden de voetsteunen moeten zijn voorzien van riempjes waarmee de voeten kunnen worden vastgezet, had het zadel langgerechter moeten zijn en/of had het zadel moeten zijn uitgerust met een verende rugleuning. De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling dat de sit-up zelf niet voldeed aan de eisen die men daaraan in de gegeven omstandigheden mag stellen. Zij stelt daarbij voorop dat de sit-up waar het in deze zaak om gaat een Tüv-goedkeuring heeft. Het gaat om een openlucht-fitnessapparaat bestemd voor publiek gebruik. Dat stelt andere eisen aan het apparaat op het punt van onderhoud en duurzaamheid ('hufferproof') dan aan een apparaat dat in een sportschool wordt gebruikt.

De rechtbank concludeert dat het ongeval dat eiser is overkomen en de nare gevolgen die het ongeval met zich mee heeft gebracht, te wijten zijn aan een ongelukkige samenloop van omstandigheden en wijst de vorderingen van eiser af.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 12-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:4414

Zaaknummer: C/01/323720 / HA ZA 17-496

Rechters: O.R.M. van Dam

Advocaten: J.E.M. van den Muyzenberg-van Zoelen en M. Bouman

Wetsartikelen: 6:173 BW, 6:162 BW en 6:174 BW

RECHTSPRAAK

Organisator van festival aansprakelijk op grond van artikel 6:173 BW en artikel 6:162 BW in verband met ongeval met attractie (springkussen) op dat festival. Sprake van gebrekkige zaak gelet op de aard van de zaak, de aard van het evenement, de risico's van het springen zonder oefensprong en het feit dat het luchtkussen al leegliep terwijl zich nog personen op de attractie bevonden. 50% eigen schuld van eiser vanwege het negeren van aanwijzingen van toezichthoudende sfeerbeheerder.

Eiser heeft bij een buitenevenement van WE Projects bij een sprong vanaf 9 meter hoogte op een ondergelegen springkussen drie ruggenwervels gebroken en stelt WE Projects hiervoor aansprakelijk. De toren (Big Air) was verdeeld in een uitkijkgedeelte en een springgedeelte. De delen werden afgescheiden door een steigerbuis op heup- en kniehoogte. Eiser is over de buis geklommen en kwam na zijn sprong op een leeglopend luchtkussen terecht. Eiser vordert een verklaring voor recht dat WE Projects aansprakelijk is voor de geleden en te lijden materiële en immateriële schade. De vordering baseert hij primair op de stelling dat sprake is van een gebrekkige zaak ingevolge artikel 6:173 BW jo. artikel 6:181 BW. Subsidiair stelt eiser dat WE Projects heeft gehandeld in strijd met hetgeen in het maatschappelijk verkeer betaamt ingevolge artikel 6:162 BW.

Bij de vraag of de toren waar eiser vanaf sprong gebrekkig is, dienen ook de eisen die men uit oogpunt van veiligheid aan de zaak mag stellen, waarbij zowel de veiligheidsnormen als zorgvuldigheidsnormen een rol spelen, te worden betrokken (*Wilnis*-arrest: ECLI:NL:HR:2010:BN6236, ECLI:NL:GHSHE:2013:4196). Vast staat dat de toren niet defect was en geen intrinsiek gebrek vertoonde. De rechtbank is van oordeel dat gezien de omstandigheden, dat sprake was van een evenement met vele bezoekers waar alcohol gedronken kon worden en bezoekers doorgaans, tijdens een dance-event, in een uitgelaten stemming zijn, het enkel plaatsen van een steigerbalk op heuphoogte tussen het uitkijkdeel en het springgedeelte onvoldoende was. Dat de afscheiding door middel van de steigerbuis ook voor het publiek niet steeds duidelijk was als een verboden doorgang, blijkt uit onder meer uit

een getuigenverklaring. Onvoldoende is komen vast te staan dat de aanwezige sfeerbeheerders hebben belemmerd dan wel als taak hadden te belemmeren dat tijdens het leeg laten lopen van het luchtkussen, van het uitkijkdeel naar het springgedeelte kon worden gegaan.

De rechtbank oordeelt dat sprake is van een gebrekkige zaak in de zin van artikel 6:173 BW, omdat het mogelijk was via een andere toegangstrap, zonder toezicht, toegang te krijgen tot het uitkijkplateau op 9 meter en dit uitkijkdeel naar het springgedeelte enkel was afgescheiden door middel van een steigerpijp op heuphoogte waar overheen gestapt kon worden. Deze afscheiding was gezien de aard van de zaak, de aard van het evenement, de risico's van het springen zonder oefensprong en het feit dat het luchtkussen al leegliep terwijl zich nog personen op het uitkijkdeel bevonden, onvoldoende om te voldoen aan de veiligheidsnormen die men aan de Big Air in de gegeven omstandigheden mocht stellen. WE Projects is op grond van artikel 6:173 BW in beginsel aansprakelijk voor de schade die eiser heeft geleden en lijdt als gevolg van het ongeval.

Tevens is sprake van onrechtmatig handelen in de zin van artikel 6:162 BW, omdat WE Projects, door niet voldoende maatregelen te nemen om te voorkomen dat over de steigerbuis kon worden gestapt terwijl het luchtkussen al leegliep, heeft gehandeld in strijd met de zorgvuldigheid die van haar in het maatschappelijk verkeer mag worden verwacht.

Over eigen schuld als bedoeld in artikel 6:101 BW oordeelt de rechtbank het volgende. De rechtbank is van oordeel dat het zonder toestemming over de afscheiding stappen aanzienlijk heeft bijgedragen aan het ontstaan van de schade. Nu de schade is ontstaan doordat de Big Air gebrekkig was en niet de veiligheid bood die daarvan verwacht mocht worden, maar ook door het doelbewust handelen van eiser zoals hiervoor overwogen, ziet de rechtbank redenen om de vergoedingsplicht van WE Projects te verminderen tot 50% van de schade.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 12-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:4483

Zaaknummer: C/01/318638 / HA ZA 17-172

Rechters: M.J.M.A. van der Put

Advocaten: P.H.M. Hartmans-Jansen en J. Veenis

Wetsartikelen: 6:173 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Letselschade als gevolg van handgemeen na uitgaan. Beroep van gedaagde op noodweer(exces) slaagt niet. Verklaring voor recht dat (minderjarige) gedaagde onrechtmatig heeft gehandeld jegens eiser. Partijen hebben naar elkaar kwetsende opmerkingen geroepen, waardoor rechtbank van oordeel is dat eiser voor 25% aan het ontstaan het letsel heeft bijgedragen (eigen schuld). Geen billijkheidscorrectie.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:3938

Zaaknummer: C/16/444748 / HL ZA 17-249

Rechters: J.M. van Jaarsveld

Advocaten: S. Scheltinga, A.J.M. Knoef en F.A.J.H. de Lugt

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Mishandeling. Voorhands bewezen dat geïntimeerde de dader is. Waardering van het geleverde tegenbewijs: in feite is niet meer beschikbaar dan de door geïntimeerde zelf als getuige afgelegde verklaring. Geleverd bewijs is daarmee in onvoldoende mate ontzenuwd.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:3754

Zaaknummer: 200.186.823_01

Rechters: I.B.N. Keizer, M.G.W.M. Stienissen en L.S. Frakes

Advocaten: J.K.S. Verhoek en R.W.J.H.A. Neijndorff

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door op klaarlichte dag op straat het slachtoffer met een mes te steken. Toewijzing € 5.000 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer. Getuige niet-ontvankelijk in shockschadevordering: niet is gebleken van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:3916

Zaaknummer: 05/740248-18

Rechters: M.F. Gielissen, C.H.M. Pastoors en W.W. Monteiro

Advocaten: M.W.J. Rosendaal en B. Pernot

Wetsartikelen: 141 Sr en 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door met een kapmes tweemaal in de richting van het lichaam en het hoofd van het slachtoffer te slaan. Feit dat benadeelde partij geen zorgverzekering heeft, staat niet in de weg aan toewijzing zorg- en ambulancekosten. Gedeeltelijke toewijzing immateriële schadevergoeding: € 3.000.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:3634

Zaaknummer: 18/730246-17

Rechters: N.A. Vlietstra, Th.A. Wiersma en C. Krijger

Advocaten: G.J.P.M. Grijmans

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor onder andere wederrechtelijke vrijheidsberoving en mishandeling, gepleegd jegens ex-vrouw en een collega van haar. Vordering benadeelde partij gedeeltelijk toegewezen. Rechtbank kent aan benadeelde partij € 2.500 toe voor verhuiskosten en € 2.500 voor immateriële schade.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:3917

Zaaknummer: 05/840471-16

Rechters: C.H.M. Pastoors, E.H.Th. Rademaker en W.W. Monteiro

Advocaten: C.C. Polat en N.D. Geraads

Wetsartikelen: 282 Sr, 300 Sr, 311 Sr en 317 Sr

RECHTSPRAAK

werknemer/Goudse Schadeverzekeringen N.V.

Om arbeidsongeschiktheid definitief te kunnen vaststellen is onderzoek door deskundige nodig. Onjuist is de stelling dat in onderzoeksrapport nimmer conclusies ten aanzien van verleden kunnen worden getrokken.

Feiten

Werknemer exploiteert een autoglasservicebedrijf en is sinds 2010 tegen de gevolgen van beroepsarbeidsongeschiktheid verzekerd bij De Goudse. Op basis van de polis bestaat recht op een uitkering bij een arbeidsongeschiktheid van 25% of meer. Op of omstreeks 17 december 2013 heeft werknemer zich arbeidsongeschikt gemeld vanwege artrose aan de nekwervels. Nadat de wachttijd was verstreken verstrekke De Goudse een arbeidsongeschiktheidsuitkering aan werknemer, tot 25 november 2014 gebaseerd op een arbeidsongeschiktheidspercentage van 65-80%. In een rapport van 14 november 2014 heeft de arbeidsdeskundige deze arbeidsongeschiktheid vastgesteld op minder dan 25%. Naar aanleiding daarvan heeft De Goudse werknemer bij brief van 25 november 2014 meegedeeld dat zijn recht op uitkering is vervallen. Bij brief van 29 september 2016 heeft De Goudse aan verzekeringsarts X (hierna: 'de verzekeringsarts') opdracht gegeven om de belastbaarheid voor arbeid van werknemer opnieuw te beoordelen. Partijen hebben vervolgens enige tijd met elkaar gecorrespondeerd over de orthopedische expertise. In een e-mailbericht van 6 april 2017 heeft De Goudse aan de advocaat van werknemer meegedeeld dat het traject van herbeoordeling met betrekking tot werknemer nog niet is voltooid en dat er nog geen uitsluitsel over de juiste mate van arbeidsongeschiktheid van werknemer is, zodat De Goudse niet bereid is het verzoek van de advocaat van werknemer (tot een uitkering te betalen) in te willigen. De voorzieningenrechter heeft in het bestreden vonnis toegewezen de betaling van de arbeidsongeschiktheidsuitkering van € 3.125 bruto per maand (gebaseerd op 65-80% arbeidsongeschiktheid) vanaf 8 februari 2017, onder aftrek van het reeds door De Goudse betaalde, totdat uit nader onderzoek is gebleken dat op werknemer een ander percentage van arbeidsongeschiktheid dan 65-80% van toepassing is, een en ander onder de voorwaarde dat bij de uiteindelijke vaststelling van het arbeidsongeschiktheidspercentage van werknemer de aan hem verstrekte uitkering

daadwerkelijk van hem kan worden teruggevorderd of kan worden verrekend met een eventuele toekomstige aan hem te verstrekken uitkering.

Oordeel

Het hof overweegt als volgt. In het bestreden vonnis is bepaald dat De Goudse bij wege van voorlopige voorziening vanaf 8 februari 2017 aan werknemer een uitkering moet betalen op basis van 65-80%, de op één na hoogste ao-klasse, hetgeen resulteert in een bedrag van € 3.125 bruto per maand. De vraag is of thans, zonder nader onderzoek, met grote mate van waarschijnlijkheid kan worden vastgesteld dat in een bodemprocedure een hogere uitkering zal worden toegekend. Het hof beantwoordt deze vraag ontkennend. Om definitief te kunnen vaststellen welke uitkering moet worden betaald, is naar het oordeel van het hof (in ieder geval) nader onderzoek nodig door een arbeidsdeskundige. Ook als juist is – zoals werknemer stelt – dat artikel 18 van de polisvoorwaarden, dat kort gezegd bepaalt dat de mate en duur van de arbeidsongeschiktheid door De Goudse wordt vastgesteld aan de hand van gegevens van door haar aangewezen deskundigen, een oneerlijk beding is in de zin van Richtlijn 93/13/EEG, geldt dat in een bodemprocedure, indien nodig na benoeming van (een) deskundige(n), zal moeten worden vastgesteld op welke uitkering werknemer op basis van de door hem gesloten verzekeringsovereenkomst recht heeft. Het hof acht, op basis van hetgeen naar voren is gebracht, thans nog onvoldoende aannemelijk dat die beoordeling zal meebrengen dat werknemer in de ao-klasse 80-100% valt. Gelet op de betaling van de (voorwaardelijke) arbeidsongeschiktheidsuitkering van 40% die De Goudse aan werknemer over deze periode heeft betaald, acht het hof het restitutierisico niet zodanig groot dat dit aan toewijzing van de gevorderde betaling van het hogere bedrag van € 3.125 bruto per maand (gebaseerd op 65-80% arbeidsongeschiktheid) in de weg staat. Het hof is van oordeel dat de voorwaarde zoals geformuleerd door de voorzieningenrechter niet tot gevolg mag hebben dat de rechterlijke uitspraak waarbij een voorschot wordt toegekend, ongedaan kan worden gemaakt door een eenzijdig door De Goudse op te laten stellen advies over de mate van arbeidsongeschiktheid van werknemer. Gelet op het voorgaande kan het bestreden vonnis niet in stand blijven en moet het gedeeltelijk worden vernietigd.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:2286

Zaaknummer: 200.218.794/01

Rechters: M.D. Ruizeveld, D.A. Schreuder en P.M. Verbeek

Advocaten: K.F.J. Machielsen en A.H.M. van Noort

Wetsartikelen: 7:628 BW

RECHTSPRAAK

Appellante is van een paard af gevallen. In het geschil is of de verzorgster houder of eigenaar van het paard is. Appellante is houder. Desalniettemin afwijzing vordering vanwege afwezigheid van bewijs van de schade en het eventuele causaal verband.

Appellante verzorgt het paard van geïntimeerde, dat gehuisvest is in een particuliere stal. Appellante is op 13 mei 2012 van het paard gevallen en stelt geïntimeerde aansprakelijk voor alle geleden en nog te lijden schade.

Het hof overweegt als volgt. In boek 3, titel 5 BW is bezit en houderschap vastgelegd. De vraag of appellante bezitter of houder van het paard is, dient te worden beantwoord aan de hand van de regeling in artikel 3:107 e.v. BW. Daarbij wordt vooropgesteld dat bezit het houden van een goed voor zichzelf is volgens artikel 3:107 lid 1 BW. Het gaat daarbij om het (in)direct uitoefenen van feitelijke macht over een goed met de pretentie (gerechtvaardigd of niet) rechthebbende te zijn. Hierbij wijst 'voor zichzelf' op exclusiviteit, dat wil zeggen met uitsluiting van anderen. Wanneer iemand voor zichzelf houdt, sluit dat uit dat deze ook een andere rechthebbende erkent. Het houden voor zichzelf vereist dan ook een naar buiten blijken van pretentie van toebehoren. Van houden voor een ander is sprake wanneer de feitelijke macht wordt uitgeoefend zonder pretentie om dit voor zichzelf te doen. In dat geval erkent de houder het recht van toebehoren van de rechthebbende.

Dit laatste doet zich in dit geval voor. Hoewel vaststaat dat appellante het paard volledig zou verzorgen en zelf diende te zorgen voor accommodatie van het paard, dat alle kosten van de verzorging zoals stalhuur, voer en hoefverzorging voor rekening kwamen van appellante en dat appellante van geïntimeerde toestemming had om het paard te berijden (omstandigheden die ingevolge de verkeersopvatting zouden kunnen worden gezien als uiterlijke feiten van houden voor zichzelf door appellante), ontbreekt de pretentie van appellante rechthebbende te zijn van het paard. Appellante heeft immers, onbetwist, altijd geïntimeerde als eigenaar van het paard erkend. Aldus is er sprake van een rechtsverhouding tussen appellante als houder met de rechthebbende, geïntimeerde, als eigenaar.

Echter, gesteld noch gebleken is wat de schade van appellante is. Ook is nog in geschil of

sprake is van causaal verband of eigen schuld. De vordering wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:7969

Zaaknummer: 200.202.455

Advocaten: E.F. Muller, P.P.H. Lems, M.A. Bosman en C.C. Janssen

Wetsartikelen: 6:179 BW, 3:107 lid 1 BW en 3:108 BW

RECHTSPRAAK

Asbestsaneerder loopt tijdens uitoefening van zijn werkzaamheden armletsel op. Werkgever aansprakelijk op grond van artikel 7:658 BW, nu te weinig veiligheidsmaatregelen zijn genomen. Van geïntimeerde had ten minste verwacht mogen worden dat zij ter zake van de werkzaamheden op grote hoogte duidelijke en specifieke instructies zou hebben verstrekt wat te doen om valgevaar van de leiding waarmee werd gewerkt en/of de koppeling die daaraan vast zat te voorkomen.

Appellant is werkzaam als asbestsaneerder. Bij uitoefening van zijn werkzaamheden heeft hij een balk van 50 kilogram op zijn arm gekregen. Door letsel aan zijn arm kan appellant niet zijn werkzaamheden uitvoeren. Appellant heeft zijn werkgever aansprakelijk gesteld voor de door het ongeval geleden schade.

Naar het oordeel van het hof is voldoende aannemelijk geworden dat appellant tijdens de uitoefening van zijn werkzaamheden een ongeval is overkomen en dat hij schade heeft geleden die binnen enkele uren na het ongeval is vastgesteld door een onafhankelijke arts en die ten minste bestond uit een kneuzing van de rechterpols met geobjectiverde pijnklachten en een beperkte mobiliteit van de rechterpols. Dat niemand het ongeval heeft horen of zien gebeuren of dat appellant geen zichtbaar letsel had en/of na het ziekenhuisbezoek de volgende dag weer (al dan niet 'gewoon') is komen werken, maakt dat niet anders.

Nu vaststaat dat appellant in de uitoefening van zijn werkzaamheden schade heeft geleden, is zijn werkgever in beginsel voor die schade aansprakelijk, tenzij de werkgever aantoont dat zij haar zorgplicht is nagekomen. Het moet dan gaan om haar verplichtingen die zijn toegespitst op de aard van het ongeval zoals zich dat heeft voorgedaan. Gelet op het feit dat appellant op hoogte sloopwerkzaamheden aan leidingen moest verrichten, waarbij geïntimeerde niet heeft betwist dat hij de bevestigingspunten van een leiding met een slijptol moest doorslijpen, had van geïntimeerde ten minste verwacht mogen worden dat zij ter zake van die werkzaamheden duidelijke en specifieke instructies zou hebben verstrekt wat te doen om valgevaar van die

leiding en/of de koppeling die daaraan vast zat te voorkomen. Het is immers inherent aan het doorslijpen van de steunpunten van een leiding die aan een muur is bevestigd dat die leiding en/of koppeling op enig moment van de muur zal komen en dat er sprake is van valgevaar waarbij het zaak is dat ter voorkoming van dat valgevaar de leiding en/of koppeling dan gecontroleerd van hoogte afgevoerd moet worden, bijvoorbeeld door het stabiliseren of stutten of het ondersteunen daarvan, al dan niet met behulp van een collega. Het hof concludeert dan ook dat geïntimeerde niet aan haar zorgplicht ex artikel 7:658 lid 1 BW heeft voldaan.

Er is geen bewijs dat appellant zelf onvoorzichtig is geweest bij uitoefening van zijn werkzaamheden. Het hof vernietigt het vonnis van de kantonrechter en veroordeelt de werkgever om de door appellant als gevolg van het op 19 februari 2014 aan hem overkomen ongeval geleden schade te vergoeden. De werkgever dient een voorschot op de schade te betalen van € 15.000.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 04-09-2018

Zaaknummer: 200.204.616/01

RECHTSPRAAK

Ongeval met heftruck met beenletsel als gevolg. Schending zorgplicht door opdrachtgever; niet alleen werd onvoldoende toezicht gehouden op het naleven van de gegeven instructies rond het gebruik van de heftruck, maar het was in de praktijk ook gebruikelijk om daarmee in strijd te handelen. Veiligheidsinstructies hebben hun werking in de praktijk verloren. Hof laat opdrachtgever toe tot bewijslevering met betrekking tot opzet/bewuste roekeloosheid van de opdrachtnemer.

Feiten

X heeft vanaf de zomer 2003 in opdracht van de vennootschap diverse werkzaamheden verricht. Hij hield zich onder andere bezig met het laden en lossen van vrachtwagens. X is sinds januari 2005 als zelfstandig ondernemer gevestigd in Polen en staat in Nederland ingeschreven als ondernemer. Op 20 september 2013 heeft X op het terrein van de vennootschap een ongeval gehad. X is op een rijdende heftruck gesprongen. Daarna heeft hij, zijwaarts hangend, tegen de chauffeur gezwaaid met zijn hand. De chauffeur van de vorkheftruck schrok daarvan en stuurde daarbij naar links en trapte op de rem. Daardoor schoof de big bag naar voren en viel tegen een vrachtwagen. De big bag en de pallet drukten het slachtoffer tegen de vrachtwagen. Daarbij is het rechter scheenbeen van X op meerdere plaatsen gebroken en is zijn rechter kuitbeen gebroken. Op 17 december 2015 heeft (de advocaat van) X het ongeval gemeld bij de Inspectie van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (hierna: SZW). Bij brief van 16 juni 2014 heeft de advocaat van X de vennootschap aansprakelijk gesteld voor de gevolgen van het ongeval. De vennootschap heeft aansprakelijkheid van de hand gewezen. In eerste aanleg heeft X onder meer gevorderd voor recht te verklaren dat de Vennootschap aansprakelijk is voor de schade van X als gevolg van het arbeidsongeval, alsmede vergoeding van de schade en voldoening van achterstallig loon. De kantonrechter heeft de vorderingen van X afgewezen. X gaat in hoger beroep.

Oordeel

Partijen zijn het erover eens dat artikel 7:658 lid 4 BW van toepassing is en dat X schade heeft

geleden in de uitoefening van zijn werkzaamheden. De vennootschap dient onder meer de instructie te geven dat een vorkheftruck niet mag worden gebruikt als vervoermiddel of als lift en de vennootschap moet erop toezien dat die instructies in de praktijk worden nageleefd. De vennootschap stelt die instructies te hebben gegeven via de voorman op de eerste werkdag, met een cursus en met waarschuwingsstickers op de heftruck. De vennootschap heeft verder aangevoerd dat controle op naleving van die instructies in de praktijk niet haalbaar is. Maar ook indien dat anders zou zijn, leidt dat niet tot het oordeel dat de vennootschap dan aan haar zorgplicht heeft voldaan. De heer Y (directeur van de vennootschap) heeft verklaard dat er wel eens in de cabine naast de bestuurder werd meegereden in een vorkheftruck hoewel dat niet mag. Hij verklaarde verder dat hij zelf ook wel eens meereed. Naar het oordeel van het hof is daarmee komen vast te staan dat niet alleen onvoldoende toezicht werd gehouden op het naleven van de gegeven instructies rond het gebruik van de vorkheftruck, maar dat het in de praktijk gebruikelijk was om daarmee in strijd te handelen. De gegeven veiligheidsinstructies hebben daarmee hun werking in de praktijk verloren. Bij die stand van zaken kan niet worden geoordeeld dat de vennootschap haar zorgplicht is nagekomen. De vennootschap heeft er op gewezen dat zij niet aansprakelijk is voor schade veroorzaakt door bewust roekeloos handelen van X. Het hof acht het van belang dat in dit geval de veiligheidsinstructies in de praktijk niet werden nageleefd. Dat kan onder omstandigheden van invloed zijn op de voorzienbaarheid voor de vennootschap dat binnen haar bedrijf op de vork van een rijdende heftruck wordt meegereden en op de kwalificatie van het handelen van X. De bewijslast van feiten en omstandigheden die leiden tot de conclusie dat X opzettelijk of bewust roekeloos heeft gehandeld en dat zijn schade in belangrijke mate daarvan het gevolg is, rust op de vennootschap. De vennootschap heeft daartoe een voldoende gespecificeerd bewijsaanbod gedaan. Het hof zal daarom de vennootschap tot bewijslevering toelaten. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 04-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:3709

Zaaknummer: 200.213.301_01

Rechters: M.A. Wabeke, M.E. Smorenburg en A.L. Bervoets

Advocaten: J.L.A. de Waard en F.J.M. Drykoningen

Wetsartikelen: 7:658 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Eigenaar hond en eigenaar hondenschool aansprakelijk gesteld voor gevolgen val tijdens puppytraining in bos. Vorderingen afgewezen; toedracht staat niet vast. Van onberekenbaar gedrag van honden is geen sprake geweest; tijdens puppytraining horen honden te spelen. Ook is eigenaar hond niet aansprakelijk op grond van artikel 6:162 BW. Ongelukkige samenloop van omstandigheden, waarvan de schade niet op de hondenschool kan worden afgewenteld.

Tijdens een puppytraining waaraan eiseres met haar hond deelnam, zijn er twee honden tegen eiseres aangerend, waarbij zij ten val is gekomen. Bij de val heeft eiseres knieletsel opgelopen, namelijk gescheurde kruisbanden en een ontzette knie. Eiseres stelt de eigenaar van de hond die tegen haar aanrende en de eigenaar van de hondenschool die de puppytraining organiseerde aansprakelijk.

Eiseres legt het volgende aan haar vordering ten grondslag. De eigenaar van de hond is op basis van artikel 6:179 BW aansprakelijk, nu het letsel is ontstaan door de eigen energie van de hond. De eigenaar van de hondenschool is aansprakelijk, omdat de puppyncursus niet zodanig is ingericht dat ongevallen beter voorkomen kunnen worden.

De rechtbank acht het aangevoerde bewijs onvoldoende om de door eiseres gestelde toedracht als vaststaand aan te nemen. Ten overvloed overweegt de rechtbank dat in dezen niet aan de orde is de mogelijke risicoaansprakelijkheid van de hondenbezitter op grond van artikel 6:179 BW, maar de mogelijke aansprakelijkheid op grond van artikel 6:162 BW. Zelfs als het de hond van gedaagde is geweest die eiseres heeft geraakt, is gedaagde derhalve niet uit hoofde van zijn hoedanigheid als bezitter zonder meer aansprakelijk, maar moet sprake zijn van toerekenbaar onrechtmatig handelen jegens eiseres. Het ongeval is immers veroorzaakt kort voor of bij aanvang van de puppyncursus in een hondenlosloopgebied en niet is gesteld of gebleken dat sprake is geweest van onberekenbaar gedrag van de hond. De honden waren speels aan het rennen en ongelukkigerwijs is eiseres geraakt door een van de honden. Enig verwijt valt de hondenbezitter niet te maken, zodat hij niet aansprakelijk is.

Verder heeft eiseres onvoldoende onderbouwd waarom de eigenaar van de hondenschool aansprakelijk is. Dat eiseres, toen zij achter de boom wilde gaan staan, geraakt is door een van de honden en gevallen is, is een ongelukkige samenloop van omstandigheden, waarvan de schade niet op de eigenaar van de hondenschool kan worden afgewenteld. Gedaagde heeft verder onbetwist alle maatregelen voorafgaand aan de cursus getroffen die van haar met het oog op de veiligheid van de deelnemers aan de cursus mogen worden verwacht, nu de cursus zodanig is ingericht dat de honden pas na een aantal trainingen mee naar buiten worden genomen en het terrein vooraf is verkend op losliggende takken en oneffenheden. Of gedaagde bedrijfsmatig al dan niet verzekerd is of zich kan verzekeren tegen ongevallen als deze, acht de rechtbank ten slotte niet van belang en creëert op zichzelf ook geen aansprakelijkheidsgrondslag. De rechtbank wijst de vordering van eiseres af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 29-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:10857

Zaaknummer: C/09/525119 / HA ZA 17-64

Rechters: M.C. van Ritsema Eck-van Drempt

Advocaten: R.M. van der Zwan, S. Odijk en H. Lebbing

Wetsartikelen: 6:179 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Vader neemt 6-jarige dochter en 3-jarige zoon mee naar Egypte en houdt hen daar vier maanden langer dan gepland, zonder toestemming van moeder. Veroordeling voor het onttrekken van twee minderjarige kinderen aan het wettig gezag. Toewijzing immateriële schadevergoeding van € 1.500 aan moeder.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 27-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:11091

Zaaknummer: 09/819444-16

Rechters: B.W. Mulder, J.W. du Pon en E.M.A. Vinken

Advocaten: W.N. Sardjoe

Wetsartikelen: 279 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen van poging tot doodslag door bij ripdeal midden in een woonwijk met vuurwapen kogels te schieten in het lichaam van slachtoffer. Slachtoffer heeft ernstig letsel opgelopen en vordert € 1.500.000 aan immateriële schadevergoeding. Niet-ontvankelijkverklaring vanwege onevenredige belasting van het strafgeding.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 13-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:7490

Zaaknummer: 10/700396-17

Rechters: W.H.J. Stemker Köster, C. Laukens en W.L. van der Bijl-de Jong

Advocaten: M.M.J. Bos

Wetsartikelen: 287 Sr en 317 Sr

RECHTSPRAAK

Verwijzing zaak naar kamer voor niet-kantonzaken; geen duidelijke aanwijzingen dat de gevorderde verklaringen voor recht een lagere waarde vertegenwoordigen dan € 25.000. Kantonrechter begrijpt dat gedaagde vanwege zijn gezondheidstoestand niet wil dat deze procedure vertraging oploopt en dat hij liever heeft dat de kantonrechter over deze zaak beslist, maar dit is geen omstandigheid op grond waarvan wordt afgeweken van de regels inzake de absolute competentie van de kantonrechter.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:5708

Zaaknummer: 6577018 \ CV EXPL 18-1058

Rechters: Y. Moussaoui

Advocaten: J. Cortet en A.C. de Kanter

RECHTSPRAAK

Verzekeringsfraude bij arbeidsongeschiktheidsverzekering. Uit onderzoek van verzekeraar blijkt dat in openbare publicaties is te zien dat verzekerde werkzaamheden verrichtte die niet lijken te rijmen met de door hem opgegeven beperkingen aan de arbeidsdeskundige. Hof: Aegon heeft daarbij in het kader van de proportionaliteit in redelijkheid kunnen besluiten tot de door in haar opdracht uitgevoerde observatie. Toewijzing totaalbedrag van € 107.164,79.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-04-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:1372

Zaaknummer: 200.184.807/01

Rechters: J.W. Hoekzema, P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten en J.F. Aalders

Advocaten: A. van Hees en H.S. de Lint

Wetsartikelen: 251 (oud) Wetboek van Koophandel

RECHTSPRAAK

Verzekeraar stelt dat verzekerde in gezondheidsverklaring bij arbeidsongeschiktheidsverzekering ten onrechte heeft vermeld dat hij op dat moment geen rugklachten had (gehad). Toetsing aan artikel 251 Wetboek van Koophandel: nieuwe verzekering of tussentijdse wijziging. Verzekerde stelt dat geen sprake is van nieuwe overeenkomst en verzekeraar krijgt gelegenheid om op dit verweer te reageren: verwijzing naar de rol.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 19-09-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:3796

Zaaknummer: 200.184.807/01

Rechters: J.W. Hoekzema, P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten en J.F. Aalders

Advocaten: A. van Hees en H.S. de Lint

Wetsartikelen: 251 (oud) Wetboek van Koophandel